
Openingsstuk Oerol is intrigerende optocht

Oerol

 Fien Veldman

Een weids veld, midden in het bos, waar een niet aflatende stroom mensen langskomt: steeds weer dient zich een nieuwe groep aan. Mensen in lange, beige jassen die bossen wilgentakjes dragen en die knakken tijdens de lange overtocht vanaf de verre bosrand in de richting van het publiek. Ze verdwijnen in gangen onder de tribune, en maken plaats voor een nieuwe groep. In schemer en mist wordt Oerols openingsvoorstelling *Erf* gespeeld, een productie van Schweigman& onder leiding van Boukje Schweigman.

Erf gaat over de levenscyclus: over hoe mensen met elkaar verbonden zijn. Wat wordt er van generatie op generatie doorgegeven? Wat sterft uit? In de eerste groep mensen – met de beige jassen en de takjes – ziet iedereen er hetzelfde uit. Daardoor opent de voorstelling heel traag: pas wanneer mensen anders gevormd worden, met hoge schouders en lange armen, wordt de optocht interessanter. Gestaag ontstaat er variatie in de groepen. Af en toe komt er iemand voorbij die met boombladeren strooit, een ander heeft honden bij zich. De totstandkoming van individu-

aliteit heeft tijd nodig. Het lijkt een soort evolutionaire wandeling, waarin iedere groep een nieuwe ontwikkeling heeft doorgemaakt. De ene groep draagt een vreemd soort kleding, de andere heeft een nieuwe manier van voortbewegen, en weer een andere groep neemt bagage mee. Letterlijk – grote balen met iets als hooi – en figuurlijk: in één van de groepen is iedereen volledig in het wit gekleed, met een ander, in het zwart gekleed persoon, in hun kielzog bij wijze van schaduw.

We zijn niet alleen op de wereld, lijkt Schweigman& te willen overbrengen. We zijn deel van een groter geheel – we hebben een erfenis van onze voorouders die we soms ongemerkt internaliseren, en soms met grote moeite met ons mee moeten

De sterke beelden en de continuïteit maken 'Erf' tot een bijna transcendentale ervaring

zeulen. Nora Fischer zingt live en zorgt daarmee voor een krachtige ondersteuning van het sobere werk van Schweigman. De elektronische beat die naast de live muziek veel wordt gebruikt zou het repetitieve aspect van Schweigmans concept moeten versterken, maar het generieke ritme doet af aan de bijzonderheid van de beelden die worden geschapen door Schweigman. De herhaling in de muziek geeft het achterliggende concept te duidelijk weg. De stilte, later in de voorstelling, werkt beter.

De sterke beelden en de continuïteit van de voorstelling maken *Erf* tot een bijna transcendentale ervaring. Het is daarnaast een opvallend lang stuk, dat bijdraagt aan het concept – het creëren van nieuwe generaties is een onophoudelijk proces – maar ook tot irritaties leidt. De twee uren durende voorstelling is niet voor iedereen weggelegd, te merken aan de bezoekers die het veld voortijdig verlaten. Dat is jammer, want na afloop van de voorstelling verzamelt het publiek zich om via het smalle bospad de bewoonde wereld weer te bereiken, en creëert zo zijn eigen optocht: iedereen wordt deel van het grotere geheel.

 Erf door Schweigman&. Nog te zien: 17, 18, 19 en 20 juni op Oerol, Terschelling, www.oerol.nl